

„Ej, ej!“ sagde han derpaa og smilte. „De er jo allerede bleven en hel udlært Landmand, Hr. Kapellan!“

Emánuel blev atter rød, og hans Hjærte begyndte at banke. Nu kommer det, tænkte han.

Men Bispen fortsatte sin Vej ned over Bakken og gav sig igen til at tale om Bylivets Besværligheder og Naturskønhedernes Indflydelse paa det menneskelige Sind.

Med ét standsede han sig selv i Talen og sagde, som om det var noget, han tilfældigt kom til at tænke paa:

„Sig mig . . . De er jo en Søn af Departementschef, Etatsraad Hansted, ikke sandt?“

„Jo.“

„Ja, jeg syntes det jo nok,“ tilføjede han og holdt fra nu af helt op at tale.

I flere Minutter fulgtes de to Mænd i dyb Tavshed hen ad den lille Sti, der over de øde Udmarker førte ud imod Stranden. En Flok Krager, som deres Skridt havde jaget op fra en Brakmarks Agerfurer, kredsede skrigende over deres Hoveder; og foran paa Stien, ikke tre hundrede Alen fra dem, luntede en Ræv roligt afsted, idet den nu og da standsede og saa' sig tilbage efter de to